

לולה בר, אופנאית-הצמרת הוותיקה, מספרת על לקוחותיה המכורסמות ביותר: ורה וייצמן, פולה בן-גוריון, לידי הדסה סמואל, לאה רבין, אורה הרצוג, על תל-אביב הקטנה ועל התכתחות האופנה מאז אותם הימים

"אשתו של קדיש לוז
עבדה במיטבח של
דגניה ב'. אז הביאו
אותה אלי, שאתכור
לה בגד"

"כשמאיד עמית הוזמן
להכתיר אשתו של
השאה, אמר לי: לולה,
את מוכרחה ללמד את
אשתי להתלבש!"

"לידי הדסה סמואל
הכירה לי את ורה
וייצמן. שתיהן היו
קליינטיות גדולות. לידי
הדסה חיה עד היום"

"פולה בן-גוריון היתה
שלומפריט בבית
וברחוב, אבל כשהיתה
יצאת עם בייג", היתה
חמיד טיפ-טופ!"

"ורח וייצמן לא היתה
מהקיבוץ. היא היתה
מאוד אלגנטית, סנובית
גדולה, ובגלל זה לא
אהבו אותה"

"לפעמים הייתי עושה
לסוניה שימלה. מאז
ששימרון נבחר, היא
הפסיקה לבוא כדי לא
להראות בזבזנית"

ראייה שרית ישראלי

"היום זה לא

מה שהיה פעם!"

פתחה את הדלת. לבושה בחלוק אדום אלגנטי. אולם-המבוא לדירה ענק. הדירה מחולקת לשניים. הסטודיו ודירת-המגורים. הכניסה לדירת-המגורים נעולה בש-ער-ברזל דקורטיבי. הרהיטים בדירה לא שונו במשך שנים ארוכות. לולה בר אומרת. אותם הצעירים על הקירות. אותו פסנתר-כנף. דירה של שישה חדרים גבוהת-קרה מרווחים. כבר לא בונים דירות כאלה בתל-אביב.

מההתחלה היא היתה חמוצה. את הצלם כמעט שסילקה. היא לא מצטלמת. בגילה היא לא יכולה להרשות לעצמה להצטלם

אצל לולה בר. גברת בר מכחישה כמובן מכל וכל. כי היצירה היתה חיקוי של ג'יבנטי. קורה. היא אומרת. ששני אופנאים חושבים לפעמים אותו דבר.

כשהגעתי לביתה ברחוב הירקון בתל-אביב. דרומית לשגרירות האמריקאית. חשבתי שטעיתי בכתובת. הבית. שעמדותי מולו. היה בית מתפורר. מאותם בתים מטים ליפול שברחוב הירקון. באיזור הזר-נות. אבל כבר מהכניסה ניתן היה להבחין כי הבית הזה ידע ימים טובים יותר - חדר-כניסה מרווח. מדרגות-שיש עם מעקה-עץ ובוגנווילייה מטפסת על הקירות. גברת בר

אותי כיצד תיראה חליפה של גרא. של מליץ או של פרוביזור. גם אותן אוכל לדמיין. אבל לולה בר היא כל כך בשמיים עד שמימי לא הזדמן לי לראות את יצירותיה.

לא מכבר הזדמן לארץ האופנאי ג'יבנטי. עם ידידו רוני פורר. ישראלי עשיר. הנשוי לגלית. בתו של המיליונר אבנר פלסק. והוא אירח אותנו וערך לכבודו מסיבת-קוקטייל. מספרים שג'יבנטי נישא אל גברת אחת. אשת בנקאי נודע. ואמר לה החיקוי כמעט מושלם. אלמלא הכפתורים הייתי בטוח שזה בגד שלי. הגברת היתה במבוכה. את היצירה שלבשה הזמינה זמן קצר קודם לכן

מספרים על פולה בן-גוריון שהיתה לובשת כפפות ומחזיקה כפפה אחת ביד. שאלו אותה: פולה. למה את מחזיקה את הכפפה והיא ענתה: לולה בר לימדה אותי שגברת תמיד צריכה להחזיק כפפה אחת ביד.

לולה בר. הגברת הראשונה של עולם-האופנה הישראלי. אופנאית מהסוג של קוקו שאנל. כריסטיאן דיור וג'יבנטי. אבל בקנה-מידה ישראלי. כמובן. למרות ששני שליש מלקוחותיה. היא אומרת. הן תוצרת חו"ל. אם תשאלו אותי איך נראית שמלה של אוברזון. אדע לתאר אותה. אם תשאלו